

C - 6^e zondag van Pasen - 21-22 mei 2022
Hand 15,1-2.22-29 ; Ps 67(66) ; Ap 21,10-14.22-23 ; Joh 14,23-29

Voordat ik wegga, nog even dit

Bij praktisch iedere uitvaart die in deze kerk gevierd wordt, worden bidprentjes, gedachtenisprentjes, uitgedeeld. En heel vaak, wanneer ik lees wat familieleden op bidprentjes hebben geschreven, dan valt mij op dat het regelmatig gaat over de allerlaatste levenstijd, de jaren van achteruitgang, of de laatste weken van ziekte en zorg. Het is net alsof bij de familie die laatste periode in het leven als de mooiste is blijven voortleven. En op de advertentie in de krant wordt dan soms nog het verplegend personeel van het ziekenhuis bedankt. Wat iemand in zijn laatste tijd van leven heeft gedaan, blijft bij degenen die achterblijven nog lang als de meest levendige herinnering voortleven. Het is net alsof een heel mensenleven hier samenkomt op die paar korte alinea's in een bidprentje.

Het is alsof wij pas tegen het einde van iemands leven ècht begrijpen wie die persoon was, hoe belangrijk die persoon is geweest. Ja, welke herinneringen laat iemand na? En inderdaad, op bidprentjes schrijft de familie ook heel vaak hoezeer die persoon een liefhebbende vader of moeder, grootvader of grootmoeder is geweest.

Bidprentjes zijn geen levensbeschrijvingen, waarin verteld wordt alles wat de overledene in zijn leven allemaal heeft gedaan, in functies en beroepen. Op bidprentjes lees ik tegenwoordig veeleer wat de overledene heeft betekend.

Wij hebben de laatste weken als Evangelielezing iedere doordeweekse dag en ook iedere zondag, stukjes gelezen uit het Evangelie van Johannes, uit de allerlaatste toespraken van Jezus, na de voetwassing op donderdag en bij de laatste maaltijd op goede vrijdag. Dat was maar één dag, maar één dag uit het leven van Jezus, helemaal op het einde, de laatste dag. Maar Johannes wijdt er maar liefst vijf hoofdstukken van zijn Evangelie aan.

En in al die toespraken drukt Jezus ons op het hart waar het in het leven ècht om gaat, hoe wij ècht moeten leven. Jezus weet dat hij gearresteerd zal worden, en dat hij moet worden geëlimineerd. Het is net alsof hij alles wat hij belangrijk vindt, in die laatste stukken uit het Evangelie van Johannes, ons op het hart wil drukken.

Het is alsof hij ons zegt: "voordat ik wegga, nog even dit". Jezus is vandaag ook iemand die weggaat, die "heengaat", zoals ik zojuist mocht voorlezen: "Ik ga heen". En die in die laatste toespraken nog zegt wat ècht belangrijk is, waar het ècht om gaat, en ons vooral op het hart drukt het grootste gebod te onderhouden: "Hebt elkaar lief". "Als iemand mij liefheeft zal mijn Vader hem liefhebben, en wij zullen tot hem komen en verblijf bij hem nemen".

U hebt het de laatste weken al meerdere malen gehoord. Als Jezus na zijn verrijzenis ergens verschijnt, dan is het eerste dat Hij altijd zegt: "Vrede zij u". Soms zegt Hij het wel twee of drie keer. En ook vandaag weer zegt Jezus aan zijn leerlingen: "Vrede laat ik u na, mijn vrede geef ik u", maar Hij zegt er onmiddellijk bij: "Niet zoals de wereld die geeft, geef ik hem u".

Inderdaad, niet zoals de wereld vrede geeft, waar geweld, angst, macht heersen, geeft Jezus ons vrede. De vrede die de wereld ons geeft is geen vrede, maar slechts een tijdelijke afwezigheid van oorlogsgeweld. Het wapentuig ligt al klaar. De oude Romeinen zeiden het al: *si vis pacem para bellum*, "als je vrede wilt, maak je dan klaar voor de oorlog". Wil je in vrede leven, dan moet je je tot de tanden bewapenen. En we zien het vandaag weer gebeuren, in ons oude Europa.

"Mijn vrede geef ik u, niet zoals de wereld", zegt Jezus. Dat is ook wat wij vandaag hoorden in de eerste lezing, uit het boek van de Handelingen van de Apostelen. Er zijn bij de christengelovigen in die eerste Kerk onderling stevige conflicten, tussen orthodoxe Joden en

volgelingen van rabbi Jezus. Er waren ondertussen al doden gevallen, en mensen vermoord, zo heftig was het. En wat doen ze? Ze komen samen, ze spreken met elkaar, en ze komen er uit. Die vergadering van de apostelen en de eerste kerk wordt door de Bijbelgeleerden wel eens het Concilie van Jeruzalem genoemd. Een soort Parlement. Geen conflicten laten voortleven, maar ze uitpraten, en samenwerken. Dat is de vrede zoals Jezus die geeft, in een geest van liefde. Laten we hopen, en vragen en bidden dat dat ook mag gebeuren in ons zo geliefde Europa, een wapenstilstand en een vredesverdrag.

Het is alsof Jezus ons vandaag zegt: "Voordat ik wegga, nog even dit. Ga met elkaar om in liefde, en bewaar vooral de vrede". Net als die oude oma, die op haar sterfbed haar kinderen en kleinkinderen op het hart drukt: "Blijf bij elkaar", "Ga in liefde met elkaar om", en de kinderen en kleinkinderen dat dan ook op het bidprentje gaan zetten.

Régis de la Haye, diaken